

Arrest

nr. 97 970 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M.-C. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient een eerste asielaanvraag in op 12 januari 2012.

1.2. Op 22 februari 2012 beslist het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij arrest nr. 85 004 van 20 juli 2012 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Op 1 september 2012 wordt verzoeker in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker dient een tweede asielaanvraag in op 27 september 2012.

Diezelfde dag besluit de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten F.M.V.

geboren te (…)

en van nationaliteit te zijn : Kameroen

die een asielaanvraag heeft ingediend op 27/09/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 12 januari 2012 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 12 januari 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22 februari 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 juli 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 27 september 201,2 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een arrestatiebevel dd. 20/09/2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een verklaring van een 'magistrate' naar voren brengt waarin deze stelt waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had naar voren te brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat in België naar voren brengt waarin deze ingaat op een arrestatiebevel en een verklaring van een magistraat, dat hierboven reeds werd ingegaan op deze documenten. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij nog altijd gezocht wordt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit kennelijk vernam van familie, dat informatie van familie geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 03/09/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. (…)”

2. Over de aard van de bestreden beslissing

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing, met name de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten, één beslissing betreft, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar die in rechte één en ondeelbaar is. (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van: *“artikel 1 van het Verdrag van Genève; artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; artikel 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet dd. van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de zorgvuldigheidsverplichting; het redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

(...) 1.

De bestreden beslissingen zijn niet deugdelijk gemotiveerd.

De motivering van een bestuurshandeling moet draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (RvSt nr. 72.635, 23 maart 1998, APM 1998 (samenvatting), 64; Arrbr. Brussel 5 oktober 2002, JTT2003, afl. 867, 393).

In de bestreden beslissing haalt de DVZ aan dat verzoeker de documenten, die hij neerlegde ter staving van zijn tweede asielaanvraag, reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn eerste asielverzoek.

Er dient echter te worden gewezen op het feit dat verzoekers eerste asielaanvraag op 20.07.2012 werd afgewezen.

Verzoeker legde ter staving van zijn tweede asielverzoek verscheidene nieuwe documenten neer, m.n. een arrestatiebevel d.d. 20.09.2011, alsook een verklaring van een magistraat Dhr. FORGWE MATHIAS A. Dit alles werd hem door zijn advocaat in Kameroen per post opgestuurd vanuit zijn land van herkomst op 07.09.2012, zoals blijkt uit het verzendingsbewijs, dat wordt toegevoegd in bijlage (stuk 3).

Verzoeker heeft deze nieuwe elementen aldus pas ontvangen na de weigering van zijn eerste asielaanvraag.

Het is bijgevolg ten onrechte te stellen dat verzoeker deze documenten had kunnen voorleggen ten tijde van de behandeling van zijn eerste asielaanvraag en dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Derhalve zijn de bestreden beslissingen niet deugdelijk gemotiveerd.

2.

De bestreden beslissingen zijn kennelijk onzorgvuldig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

Hier wordt verwezen naar de reeds hierboven aangehaalde feiten.

Nogmaals dient te worden gewezen op het feit dat verzoeker de documenten, die hij naar voren bracht bij zijn tweede asielverzoek, pas ontvangen heeft na de weigering van zijn eerste asielverzoek.

Het betreft hier aldus weldegelijk nieuwe documenten en nieuwe gegevens, waardoor de bestreden beslissingen op een manifest onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen nietig te worden verklaard.

3.

De bestreden beslissingen zijn strijdig met het redelijkheidbeginsel.

Arrest nr. 66 048 d.d. 01.09.2011 stelt betreffende het redelijkheidbeginsel het volgende:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te

kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). "

In casu is het redelijkheidbeginsel geschonden.

Verzoeker wenst er wederom op te wijzen dat hij de desbetreffende documenten, die hij overgedragen heeft bij het indienen van zijn tweede asielverzoek, pas ontvangen heeft nadat verzoekers initiële asielprocedure was afgelopen.

Aldus is het manifest onredelijk te stellen dat verzoeker deze documenten reeds tijdens zijn eerste asielprocedure had kunnen voorleggen.

Bovendien maken deze documenten nieuwe gegevens uit, waaruit men dient af te leiden dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker is immers gevlucht uit Kameroen, aangezien hij ervan verdacht werd lid te zijn van de beweging SCNC en diens ideologie tevens te propageren bij zijn studenten.

Tevens dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker verklaard heeft nog steeds te worden gezocht en dit van familie te hebben vernomen. Hieromtrent maakt de verwerende partij de opmerking dat informatie van familie geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt en dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene.

Dit is een manifest onredelijke stelling, gezien het feit dat verzoeker bij zijn tweede asielverzoek een arrestatiebevel en een verklaring van magistraat FORGWE MATHIAS A. neergelegd heeft. Dit zijn beide officiële documenten, afgeleverd door de autoriteiten van verzoekers land van herkomst!

Derhalve heeft de verwerende partij verkeerdelijk geconcludeerd dat verzoekers verklaring nog steeds te worden gezocht, loutere en gemakkelijke beweringen zijn.

Ten slotte wenst verzoeker op te merken dat de stelling van de verwerende partij betreffende de enveloppe, waarin desbetreffende documenten werden opgestuurd, i.e. dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben, een onredelijke veronderstelling is. Hieromtrent dient nogmaals te worden gewezen op het verzendingsbewijs, dat Uw Raad terugvindt in bijlage (stuk 3).

Gezien voorgaande uiteenzetting, zijn de bestreden beslissingen in strijd met het redelijkheidbeginsel, waaruit voortvloeit dat deze dienen te worden vernietigd. (...)"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarbij in het betoog gesteld wordt dat de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De bestreden beslissing werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

3.4. De Raad merkt op dat de bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

3.5. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

3.6. Gelet op het gestelde in punt 3.5. kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

3.7. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag de volgende documenten had neergelegd:

- een brief van zijn Belgische advocaat;
- een enveloppe waarin documenten uit Kameroen werden opgestuurd;
- een arrestatiebevel;
- een verklaring van een “magistrate” die een arrestatiebevel bevestigt.

3.9. Voor wat betreft het arrestatiebevel en de verklaring van de “magistrate” stelt de bestreden beslissing dat verzoeker deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag.

3.10. Kernbetoog van verzoeker is dat hij niet eerder over de in punt 3.9. vermelde stukken kon beschikken daar hij deze pas ontvangen heeft na afloop van de eerste asielprocedure.

3.11. Uit het administratief dossier blijkt dat het arrestatiebevel dateert van 20 september 2011. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgesloten door het in punt 1.3. bedoelde arrest van de Raad. Blijkens dit arrest heeft de terechtzitting plaatsgegrepen op 14 juni 2012. Door louter voor te houden dat het arrestatiebevel van 20 september 2011 zat in een enveloppe die hem opgestuurd werd op 7 september 2012, toont verzoeker niet aan dat het stuk dat dateert van 20 september 2011, betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (cf. RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoeker hecht veel belang aan deze enveloppe die hij aan zijn verzoekschrift voegt, maar zoals de bestreden beslissing terecht stelt is een enveloppe *“enkel (...) wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd”*. Waar verzoeker stelt dat bovenvermelde vaststelling in de bestreden beslissing een onredelijke veronderstelling is, is dit niet meer dan een overtuiging die de bestreden beslissing niet kan onderuit halen.

3.12. Voor wat betreft de verklaring van de “magistrate” stelt de Raad vast dat dit stuk niet gedateerd is. Ook hier dient gesteld te worden dat door louter voor te houden dat dit stuk zat in een enveloppe die hem opgestuurd werd op 7 september 2012, verzoeker niet aantoont dat het stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag. Voor het overige kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.11.

3.13. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker verklaard heeft nog steeds te worden gezocht en dit van familie te hebben vernomen. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent onder meer gesteld dat *“informatie van familie geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat dit loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkenen”*. Verzoeker acht dit een *“manifest onredelijke stelling”* en verwijst hierbij naar het arrestatiebevel en de verklaring van de “magistrate” die hij heeft neergelegd, doch de Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verwerende partij loutere beweringen op zich geen nieuw element acht in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beweringen kunnen ook samen genomen met de neergelegde documenten geen nieuw element vormen in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, daar niet aangetoond wordt dat de betrokken documenten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag

3.14. Voor het overige blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de overtuiging is toegedaan dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft overgemaakt ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag en dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugt, maar hiermee toont hij niet aan dat de overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris de materiële motiveringsplicht schenden of de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

3.15. Voor de volledigheid, waar verzoeker onder het kopje *“risico op een ernstig moeilijk te herstellen nadeel”* van zijn verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 3 EVRM, dient te worden vastgesteld dat verzoeker door zich louter te baseren op zijn asielmotieven die reeds het voorwerp zijn geweest van een negatief beoordeelde asielaanvraag, geen schending aantoont van artikel 3 EVRM. Aangezien verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, geen nieuw elementen blijkt te hebben aangebracht in het licht van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, toont verzoeker niet aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een inbreuk zou zijn op artikel 3 EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA